

10 iulie – 16 iulie

Rădăcinile neliniștii

Textul de memorat: „Căci acolo unde este pizmă și duh de ceartă, este tulburare și tot felul de fapte rele.”
(Iacov 3:16)

Plopii tremurători sunt copaci frumoși, care ating și 15-30 de metri înălțime. Le prieste cel mai bine clima rece, cu veri răcoroase. Lemnul lor este folosit pentru fabricarea mobilei, precum și a chibriturilor și a hârtiei. În timpul iernilor grele, căprioarele și alte animale se hrănesc de multe ori din plopii tremurători tineri, deoarece scoarța lor conține multe substanțe nutritive. Acești copaci au nevoie de mult soare și cresc tot timpul - chiar și pe durata iernii -, ceea ce face din ei o sursă importantă de hrană în acest sezon, pentru diverse animale.

Totuși, plopii tremurători sunt cei mai renumiți pentru că au unul dintre cele mai mari sisteme radiculare din lumea plantelor. Rădăcinile se întind cu ajutorul unor ventuze subterane și formează colonii care se pot răspândi relativ repede, acoperind suprafețe mari. Plopii propriu-ziși pot trăi până la o sută cincizeci de ani, dar organismul mai extins de sub pământ poate trăi mii de ani.

În studiul din săptămâna aceasta vrem să descoperim o parte din rădăcinile stării noastre de neliniște. Există multe lucruri care ne pot împiedica să găsim adevărata odihnă în Isus. Unele sunt evidente și nu necesită multă atenție. Altele pot fi mai puțin evidente și, asemenea organismului imens al plopilor tremurători care nu se vede sub pământ, s-ar putea să nu fim întotdeauna conștienți de atitudinile și de acțiunile care ne separă de Mântuitorul nostru.

Duminică, 11 iulie – Isus aduce divizare

Foarte puțini oameni se bucură când există un conflict. Tânjim după armonie și după pace. În bisericile sau în instituțiile noastre chiar ținem seminare despre reconciliere și despre gestionarea conflictelor.

1. Ce vrea să spună Isus când afirmă că El nu a venit să aducă pacea, ci sabie? Ce înseamnă aceasta ținând cont că Isus este „Domn al păcii” (Isaia 9:6)? Matei 10:34-39

Afirmația lui Isus din Matei 10:34-39 este șocant de illogică. Mântuitorul, care a venit ca un prunc neajutorat, în loc să vină ca un împărat puternic înconjurat de gărzi de elită, care le-a predicat despre dragoste atât prietenilor, cât și dușmanilor, le spune acum urmașilor Săi că aduce dezbinare și lupte. Ucenicii și ascultătorii Lui s-au întrebat, probabil, așa acum ne întrebăm și noi: *Cum este posibil așa ceva?*

Pasajul din Matei 10:35-39 vorbește cu adevărat despre supunere și despre loialitate. Când citează din Mica 7:6, Isus Își somează audiența să ia hotărâri care vizează veșnicia. Un fiu ar trebui să-și iubească și să-și cinstească părinții. Aceasta era o cerință a Legii pe care Moise o primise pe munte. Era parte a modului de operare prevăzut de Dumnezeu. Și totuși, dacă dragostea aceasta ar fi mai mare decât angajamentul lui față de Isus, ar necesita o decizie grea. Un tată și o mamă ar trebui să-și iubească nespuse copiii și să le poarte de grijă. Totuși, dacă acea dragoste ar trece dincolo de angajamentul părinților față de Isus, ar necesita o decizie dificilă. Mai întâi ce este mai important, ne reamintește Isus în acest pasaj.

Domnul Hristos exprimă clar această alegere prin intermediul a trei fraze în care folosește termenul „vrednic”. Calitatea de a fi vrednic nu se bazează pe standardele morale înalte și nici pe biruința asupra păcatului. Vrednicia se bazează pe relația unui om cu Isus. Suntem vrednici atunci când Îl alegem pe El înaintea oricărui alt lucru - inclusiv a mamei, a tatălui sau a copiilor. Alegem suferința crucii și Îl urmăm pe Isus.

„Nu am altă dorință mai fierbinte decât să îi văd pe tinerii noștri însuflețiți de spiritul religiei curate, care îi va conduce să-și ia crucea și să-L urmeze pe Isus. Mergeți înainte, tineri ucenici ai lui Hristos, stăpâniți de principii, îmbrăcați în haina curăției și a neprihănirii! Mântuitorul vă va îndruma în poziția care se potrivește cel mai bine talentelor voastre și din care puteți fi cel mai mult de folos.” - Ellen G. White, *Mărturii*, vol. 5, p. 87

Uneori suntem constrânși să ducem o cruce, iar alteori alegem singuri să ducem una. În ambele cazuri, care este secretul pentru a duce acea cruce cu credincioșie?

Luni, 12 iulie – Egoismul

Ca și în cazul plopului tremurător și al sistemului lui subteran atât de extins, egoismul este parte din uriașul sistem subteran numit „păcat”, care ne împiedică să găsim adevărata odihnă în Isus. Dintre toate manifestările păcatului în viața noastră, egoismul pare să se manifeste cel mai ușor, nu-i așa? Pentru majoritatea dintre noi, egoismul este la fel de natural ca respirația.

2. Descrie care este problema evidențiată în parabola lui Isus. Faptul de a face planuri pentru viitor este un lucru egoist și exprimă nepăsare față de Împărăția lui Dumnezeu? Dacă nu este așa, atunci cu privire la ce ne avertizează Isus? Luca 12:13-21

Parabola aceasta apare doar în Evanghelia după Luca și este relatată ca răspuns la o întrebare anonimă venită din mulțime. Întrebat cu privire la moștenire, Isus răspunde prin a refuza rolul de arbitru între frați. În schimb, alege să meargă direct la problema de fond cea mai mare, și anume egoismul. El sapă mai adânc pentru a arăta multitudinea de rădăcini care se află la baza acțiunilor noastre.

3. Gândește-te la manifestările egoismului în viața ta. Cum afectează egoismul relația noastră cu Dumnezeu, cu partenerul de viață și cu familia apropiată, cu familia noastră mai mare - biserica -, cu vecinii și cu colegii noștri de muncă? Ce secret descoperim în Filipeni 2:5-8?

Pentru că s-a concentrat doar pe propriile nevoi și ambiții, bogatul anonim din parabola lui Isus a uitat să ia în considerare realitățile cerești nevăzute. Mai mare, mai bun și mai mult nu constituie principiile fundamentale ale Împărăției lui Dumnezeu. Pavel ne oferă o frântură din ceea ce L-a motivat pe Domnul Isus atunci când S-a hotărât să devină Înlocuitorul nostru.

Filipeni 2:5-8 descrie prototipul altruismului, al smereniei și al dragostei. Dacă dragostea pentru Dumnezeu și pentru alții nu stă la baza alegerilor și a priorităților noastre, vom continua să construim mai multe grânare pentru noi aici și să adunăm mai puține comori în ceruri (Matei 6:20).

De ce este așa de ușor să ne lăsăm prinși de dorința după bogăție și după posesiuni materiale? Deși toți avem nevoie de bani pentru a supraviețui, de ce pare că oricât am avea, vrem întotdeauna mai mult?

Mărti, 13 iulie – Ambiția

Studierea ultimei săptămâni din lucrarea de slujire a lui Isus pe pământ, dinaintea crucificării Sale, este întotdeauna un izvor de încurajare și de inspirație. Aceasta ne oferă și un exemplu despre modul în care neliniștea și ambiția îi conduc pe oameni să facă și să spună lucruri nechibzuite.

4. Citește Luca 22:14-30 și gândește-te ce a simțit Isus când i-a auzit pe ucenici certându-se, în timpul acelei cine solemne, cu privire la care dintre ei trebuia socotit cel mai mare (Luca 22:24). De ce ucenicii s-au lăsat distrași de la această ocazie memorabilă și s-au concentrat pe măreția omenească?

Rareori vorbim cu alții despre cine este cel mai mare în biserica noastră, în familia noastră sau la locul nostru de muncă. S-ar putea să ne gândim mult la acest lucru, dar, în realitate, cine vorbește deschis?

Nu era prima dată când această întrebare era ridicată în comunitatea celor care-L urmau pe Isus. În Matei 18:1 o regăsim formulată de ucenici într-un mod mai abstract: „Cine este mai mare în Împărăția cerurilor?”

Răspunsul lui Isus implică o lecție practică, un exemplu concret. Cheamă un copil și îl așază în centrul grupului. Ochiul este larg deschis; sprâncenele sunt ridicate. Acțiunea lui Isus necesită o explicație și, în Matei 18:3, Învățătorul o oferă: „Adevărat vă spun că, dacă nu vă veți întoarce la Dumnezeu și nu vă veți face ca niște copii, cu niciun chip nu veți intra în Împărăția cerurilor.”

Convertirea este fundamentală pentru găsirea adevăratei odihne în Isus. Realizăm că avem nevoie de ajutor din afară. Dintr-odată ne dăm seama că nu ne putem baza pe noi înșine, ci avem nevoie să ne biziim pe Isus. Trăim experiența transformării valorilor și a ambițiilor noastre. Isus le spune ucenicilor: *Aveți încredere în Mine și bizuiți-vă pe Mine ca acest copil. Adevărata măreție înseamnă să renunți la drepturile tale și să îmbrățișezi valorile Împărăției.*

Din nefericire, se pare că ucenicii nu învățaseră lecția aceasta la momentul în care Isus a luat cu ei ultima cină. Ciorovăiala și conflictele interne au stricat un moment de comuniune desăvârșită care nu avea să se mai repete niciodată.

Toate acestea chiar și după ani petrecuți cu Isus, lucrând cu Învățătorul, ascultând și învățând la picioarele Lui? Ce exemplu trist despre cât de coruptă continuă să fie inima omului! Totuși, dintr-o perspectivă mai pozitivă, gândește-te la realitatea mereu prezentă a harului Domnului, care, în ciuda discuției patetice din rândul urmașilor Lui, nu renunță la ei.

De ce ațintirea privirii asupra lui Isus pe cruce ar trebui să fie un remediu puternic împotriva dorinței de înălțare de sine căreia îi cădem pradă cei mai mulți?

Miercuri, 14 iulie – Ipocrizia

Un ipocrit (sau fățarnic) este cineva care se preface, care vrea să pară că este cine de fapt nu este. Termenul este folosit de șapte ori în Matei 23, într-un discurs prin care Isus îi face să roșească în mod public pe cărturari și pe farisei, conducătorii religioși ai iudeilor (Matei 23:13,14,15,23,25,27,29). Evangheliile ni-L prezintă pe Isus ca fiind Cel care le oferă har și iertare desfrânaților, vameșilor, prostituatelor și chiar ucigașilor, dar care nu manifestă nicio înțelegere față de cei fățarnici (vezi numeroasele referințe suplimentare în Matei 6:2,5,16; 7:5; 15:7-9; 22:18).

5. Citește Matei 23:1-13 și fă o listă cu patru caracteristici principale ale unui fățarnic menționate de Isus.

Isus le asociază fariseilor și cărturarilor patru caracteristici. În sistemul iudaismului din primul secol î.Hr., fariseii reprezentau aripa religioasă conservatoare. Ei erau interesați de legea scrisă și orală și accentuau puritatea rituală. La capătul celălalt erau saducheii, un grup de lideri în mare parte bogați, adesea asociați cu clasa preoțească de elită. Ei erau foarte elenizați (adică vorbeau limba greacă și erau foarte familiarizați cu filozofia greacă) și nu credeau în judecată sau în viața de apoi. I-am descris ca fiind liberali. Ambele grupări erau vinovate de ipocrizie.

Potrivit lui Isus, noi suntem ipocriți dacă nu facem ceea ce spunem, dacă facem ca religia să fie mai grea pentru ceilalți fără să aplicăm aceleași standarde la noi înșine, dacă vrem ca alții să aplaude zelul nostru religios și cerem onoarea și recunoașterea care îi aparțin doar Tatălui nostru ceresc.

Indiferent cât de tăioase și la obiect erau cuvintele Lui, implicarea lui Isus față de cei pe care i-a numit fățarnici a fost, negreșit, plină de dragoste și de grijă, chiar și pentru ei.

„O milă dumnezeiască s-a arătat pe fața Fiului lui Dumnezeu când a aruncat o lungă privire de regret asupra templului și apoi asupra ascultătorilor Lui. Cu vocea înecată de durere și de lacrimi amare, a exclamat: «Ierusalime, Ierusalime, care omori pe proroci și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine! De câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi, cum își strânge găina puii sub aripi, și n-ai vrut!»” - Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Isus*, p. 620

Nu trebuie neapărat să fii un lider religios ca să te faci vinovat de genul de fățarnicie pe care Isus îl

condamnă vehement aici. Cum putem învăța să vedem ipocrizia în noi, dacă este, și cum putem scăpa de ea?

Joi, 15 iulie – Îndepărtarea neliniștii

6. Care este secretul pentru a birui dezbinarea, egoismul, ambiția și ipocrizia și a găsi adevărata odihnă? Ioan 14:1-6

Biruința asupra neliniștii începe întotdeauna cu Isus. El este *Calea, Adevărul și Viața*. El știe direcția corectă atunci când noi rătăcim fără nicio țință prin pustiul lumii noastre saturate de media; în calitate de Dătător al Legii, El Însuși este personificarea adevărului, iar Duhul Său ne va călăuzi în *tot* adevărul (Ioan 16:13). Când suntem răniți, obosiți, epuizați, bolnavi și descurajați, El este *Viața* - și nu orice fel de viață. De fapt, El ne-a promis viață din belșug (Ioan 10:10). Aceasta include căminul nostru veșnic și viața noastră veșnică, dar implică și o calitate diferită a vieții de aici. Cu siguranță, Creatorul poate să ne dea binecuvântări din belșug și peste măsură chiar acum.

„Să nu vi se tulbure inima” este o invitație de a trăi în anticiparea acelei lumi mai bune. Când suntem la pământ, El ne poate așeza pe un loc mai înalt. Când ne luptăm cu întunericul și cu păcatul, El este Cel care nu doar începe, dar va și încheia în noi buna Lui lucrare (Filipeni 1:6).

Indiferent cât de mult se înrăutățesc lucrurile aici (și, da, ele se pot înrăutăți), să privim la făgăduințele care ne-au fost date în Isus. El pregătește „un loc” pentru noi, un loc în care durerea, neliniștea și suferințele noastre vor fi alungate pentru totdeauna.

Totuși, secretul este să venim oricum la Dumnezeu, în slăbiciunea și în durerea noastră, în zdrobirea și în starea noastră căzută, știind că El ne acceptă în ciuda acestor lucruri. Aceasta înseamnă harul și iată de ce trebuie să credem că ne-a fost dat, dacă îl căutăm prin credință.

7. Ce ne cere Dumnezeu să facem? Ce va face El pentru noi ca răspuns? Ieremia 3:22

Gândește-te la cuvintele lui Isus din Ioan 14:3. Ce ar trebui să ne spună ele despre importanța făgăduinței revenirii Lui? De ce este ea cu atât mai prețioasă pentru noi, ca adventiști (cu înțelegerea pe care o avem despre moarte)?

Vineri, 16 iulie – Un gând de încheiere

„Într-o viață al cărei centru este propriul eu, nu poate exista nicio creștere și nicio rodire. Dacă L-ai acceptat pe Hristos ca Mântuitor personal, trebuie să uiți de tine însuși și să încerci să-i ajuți pe alții. Vorbește cu ei despre Domnul Hristos și spune-le despre bunătatea Sa. Îndeplinește fiecare îndatorire care se ivește. Poartă în inima ta povara salvării de suflete și caută prin orice mijloace care îți stau în putere să-i mântuiești pe cei pierduți. Pe măsură ce vei primi Spiritul lui Hristos - Spiritul iubirii neegoiste și al slujirii pentru binele altora - vei crește și vei fi roditor. Roadele Duhului se vor dezvolta în caracterul tău. Credința ta se va mări, convingerile tale vor deveni tot mai profunde, iubirea ta va fi făcută desăvârșită. Vei reflecta din ce în ce mai mult asemănarea cu Hristos în tot ce este curat, nobil și vrednic de iubit.” - Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, pp. 67-68

STUDIUL LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE

Biblia: Luca 22-Ioan 4

1. În ce mod L-a cercetat Pilat pe Domnul Isus?
2. Ce a făcut norodul care venise la priveliștea răstignirii, când s-a întors în cetate?
3. Când au crezut ucenicii Scriptura și cuvintele pe care le spusese Isus?
4. Despre cine se spune că „a crezut el și toată casa lui”?

Evanghelizare, Secțiunea 14, subcapitolul „Însușiri care îi califică pe lucrătorii biblici”

5. Pe ce bază s-au hotărât unele femei nobile în favoarea adevărului?